

ת"פ 60810/05/17 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד ט' ס'-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 60810-05-17 מדינת ישראל נ' ס'
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל-תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס ועו"ד לי מגן
נגד
ט' ס'-בעצמו
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד יוסי הכהן
הנאשם

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירה של שיבוש מהלכי משפט, לאחר שמצאתי כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, אך הזיכוי מתבקש משיקולי צדק. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית של בת זוג.

רקע

2. נגד הנאשם הוגש בתאריך 23.5.2017 כתב אישום המייחס לו עבירות **תקיפה חבלנית של בת זוג**, לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין התשל"ז-1977 ו**שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 בחוק העונשין.

על פי כתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו נשואים זה לזו ובמועד הרלוונטי המתלוננת הייתה בהיריון בחודש שביעי.

בתאריך 5.3.2017 בלילה התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו הנאשם הרים את בתם הקטינה כדי להניחה במיטה, אז המתלוננת העירה לנאשם על כך והנאשם תקף אותה בכך שהכה אותה.

המתלוננת בתגובה דחפה את הנאשם ושאלה אותו למה הוא מרביץ לה, בתגובה תקף אותה הנאשם בכך שהכה אותה במכת אגרוף לעין שמאל.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות נפיחות וסימן כחול בעין שמאל. בסמוך לאחר מכן, התקשרה המתלוננת למשטרה ואז יצא הנאשם מהבית. בסמוך לחצות שלח הנאשם למתלוננת הודעת טקסט, בה כתב: **"אני עושה סיבוב בייב תירגעי קצת... חיים שלי את לא עונה לי, לשלוח מונית שיביא אותך**

תבטלי את התלונה את החיים שלי את הילדה הזאת שבדרך בלי כבר שנלך לישון מחובקים בייב".

מהלך המשפט:

3. הדיון בתיק זה נמשך והתעכב מאוד, כעולה מעיון בתיק.

בתאריך 22.3.2021 במסגרת הליך גישור, הוצג הסדר טיעון ולפיו הוגש כתב אישום מתוקן, הנאשם הורשע בו ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן.

במועד שנקבע לטיעון לעונש לאחר קבלת התסקיר בפני מותב זה, בתאריך 6.10.2021, ביקשה ב"כ הנאשם דאז לדחות את הדיון כהמלצת שירות המבחן על מנת לאפשר לנאשם להשתתף בהליך טיפולי. נוכח האמור בתסקיר ושאלות בית המשפט, הבהיר הנאשם במעמד הדיון שהוא איננו זקוק לטיפול ובנסיבות אלה הורה בית המשפט על שמיעת הטיעון לעונש.

לאחר הפסקה בדיון, הודיעה ב"כ הנאשם כי הנאשם הודיע לה שהוא מבקש לחזור בו מהודאתו, וכן מסר לה כי הודאתו בהליך הגישור נעשתה תחת לחץ של המותב המגשר וכן של באת כוחו. בנסיבות אלה ביקשה שלא להמשיך ולייצג את הנאשם וכן ביקשה כי הנאשם יישמע בעצמו.

הנאשם בדבריו לבית המשפט מסר, כי הודה בכתב האישום המתוקן בלחץ עורכת הדין שלו ובלחץ השופט, אף שהוא עומד על חפותו. הנאשם מסר כי אינו מוכן לקחת אחריות על דבר שלא עשה.

המאשימה התנגדה לבקשת הנאשם לחזרה מהודאה.

4. במעמד זה ניתנה החלטתי כי אף שמבחינה משפטית ניתן להחזיק את הנאשם בהודאתו בכתב האישום המתוקן, מאחר והנאשם עומד על חפותו, בשים לב לטענתו שהוא קורבן לעלילה ולטענות החמורות שהשמיע כלפי באת כוחו, בית המשפט יאפשר שמיעת ראיות בתיק. הודגש, כי אין בכך כדי לרמוז, אפילו לא במקצת, כי נפל דופי בהתנהלות המותב המגשר או בהתנהלות באת כוחו.

עוד הודגש, כי לאור התנהלותו הדיונית הכוללת של הנשם במהלך התקופה הארוכה מאז הגשת כתב האישום, יש להפריד הפרדה מוחלטת בין שאלת בירור האשמה לבין ההתנהלות הדיונית שעשויה להביא בסופו של יום להטלת הוצאות, ללא קשר לתוצאת ההליך המשפטי.

בנסיבות אלה נקבע, כי שמיעת כלל הראיות תיעשה בתאריך 11.10.2021.

5. בתאריך 11.10.2021 נשמעה עדות החוקרת מיטל ברגר וכן נשמעה עדות המתלוננת והוגשו מסמכים בהסכמה. הנאשם העיד להגנתו. בשל השעה המאוחרת ולבקשת הצדדים, נקבע מועד נוסף לסיכומים בעל פה. סיכומים אלה נשמעו בתאריך 31.10.2021.

תמצית סיכומי המאשימה

6. המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם במיוחס לו על סמך עדות המתלוננת והמסמכים הנוספים שהוגשו.

נטען, כי קיים תיעוד מיום האירוע לחבלה שנגרמה למתלוננת בעינה [ת/2].

עוד נטען, כי הנאשם אישר את ההודעה ששלח למתלוננת, כמפורט בסעיף 6 בכתב האישום, וזאת לאחר שהמתלוננת פנתה למשטרה.

כן הפנתה המאשימה לאמרת המתלוננת המפורטת במזכר ת/1, שנכתב על ידי השוטר אטיאס שהיא אמרת קורבן אלימות ולתיעוד במזכר לגבי החבלה.

המחלוקת בין הצדדים היא האם במהלך האירוע, שהנאשם מאשר שהתרחש, הנאשם תקף את המתלוננת. נטען, כי לאור עדותה הרציפה והקוהרנטית של המתלוננת לא נותר ספק במהימנותה.

הוכח הרקע לוויכוח והוכח, כי הנאשם הכה את המתלוננת עם ידו בתגובה לכך שהעירה לו, היא בתגובה דחפה אותו על מנת לשמור על בטנה ההריונית ואז הנאשם תקף אותה בכך שבעט בה לכיוון הרגל, נתן לה אגרופים לבטן ואז אגרופ לעין שגרם לחבלה ולכאבים. בעקבות זאת, המתלוננת התקשרה למשטרה והנאשם יצא מהבית וביודעו שהיא התקשרה למשטרה שלח לה הודעה בה ביקש ממנה לבטל את התלונה.

המאשימה עותרת לקבל את הסבר המתלוננת כי צמצמה בתיאור האלימות בעת חקירתה מתוך בושה וסיפירה רק על המכה בעין, כי את החבלה לא ניתן להסתיר. המתלוננת תיארה את מעשי התקיפה הנוספים מצד הנאשם באותו אירוע בשיחת הריענון ואמרתה תועדה במזכר והועברה לעיון הסניגור.

המתלוננת תיארה שהיא אישה מוכה על ידי הנאשם, שבשל המנטליות המשפחתית לא התלוננה בעבר, אך מיד לאחר האירוע פנתה למקלט לנשים מוכות ביחד עם התינוקת. המתלוננת תיארה רקע של אלימות כלכלית ונפשית במהלך חיי הנישואין, תיארה עמדות פטריארכליות של הנאשם שמנע ממנה לצאת לעבודה.

נטען, כי המתלוננת לא השחירה את פני הנאשם מעבר לאירוע המתואר.

נטען, כי גרסת הנאשם איננה סבירה ויש לדחותה. טענת הנאשם שהמתלוננת הרביצה לעצמה בטעות איננה יכולה להסביר את החלטתה לפרק את המשפחה ולעבור עם תינוקת למקלט.

המתלוננת תיארה פנייה קודמת לרשויות הרווחה והפנייתה לגורם טיפולי, אך בסופו של דבר לא התקשרה לאותו גורם מתוך חשש. המתלוננת גם ציינה ששיתפה את אמה באירועים קודמים בעבר ועלה מעדותה שהחליטה לא לבטל את התלונה הפעם, למרות פניות בני משפחתה. המאשימה הדגישה לשאלת בית המשפט, כי מבקשת לאמץ את עדותה של המתלוננת, לרבות תיאור ההתרחשויות בתחנת המשטרה לגבי פניית אמה אליה בנוכחות החוקרת במעמד החקירה והתנהלות החוקרת בעניין זה. זאת, אף שהדברים לא תועדו על ידי החוקרת. נטען, כי אין בחוסר בתיעוד או בפניית בני משפחת המתלוננת אליה, כדי להועיל לנאשם בהגנתו.

המאשימה רואה באמרת המתלוננת בפני השוטר אטיאס אמרת קורבן אלימות שנאמרה כאשר המתלוננת בטראומה ולאחר שחווה חוויה קשה. נטען, כי אין לצפות מהמתלוננת במצב זה לתאר את האירוע לפרטיו. עולה מהמזכר ת/1 כי המתלוננת הייתה נסערת ומדובר בעדות על מצב נפשי המהווה חיזוק לעדותה.

נטען, כי הנאשם הותיר בעדותו רושם שלילי ביותר. בעת עדות המתלוננת כשהיא מתארת אירועים קשים,

הנאשם ישב וצחק. הנאשם העיד, כי באותו יום המתלוננת "התחצפה" אליו. עצם השימוש במילה זו תומך בעדות המתלוננת לגבי תפיסתו של הנאשם וההתייחסות אליה כאל חפץ. הנאשם העיד שהמתלוננת קיללה אותו ורוצה להרוס לו את החיים, אך לשאלה מדוע ומה המניע של המתלוננת, לעשות כן, לנאשם אין תשובה. הנאשם חזר וייחס למתלוננת דברים שלא אמרה, כאילו האשימה אותו בכך שהוא "מטלטל" את התינוקת. כמו כן, לראשונה על דוכן העדים העיד שהמתלוננת אמרה לו שהיא "תכבס" אותו ושכל הזמן איימה עליו. הנאשם העיד שגם בעבר המתלוננת איימה עליו וגם תקפה אותו, כיוון שחזר מאוחר מהעבודה, אך הוא לא הגיש על כך תלונה. נטען, כי מטרת הנאשם בעדותו להשחיר את פני המתלוננת. מדובר במי שלא מכיר בזכותה של אשתו לחיים עצמאיים. במסגרת זו, הנאשם גם כינה את המתלוננת "עצלנית".

יש לדחות את עדות הנאשם כי לא הבחין בסימן בעינה של המתלוננת לאחר התקיפה והסברו כי המתלוננת התפרעה והרביצה לעצמה או שמדובר במכה שניתנה מתוך הגנה עצמית. הגרסה אינה הגיונית, גם לאור פער המימדים בין הנאשם למתלוננת, בעת שהייתה בהיריון מתקדם, גם לא ברור כיצד המתלוננת נתנה לעצמה אגרוף בעין שהותיר סימן חבלה.

הנאשם לא ידע להסביר את הפערים בין עדותו לחקירתו במשטרה והתפתל בתשובותיו ואף הפנה האשמה כלפי ב"כ המאשימה בכך ששאלה אותו שאלות לא נוחות.

בהמשך, כאשר הנאשם הוסיף בעדותו גרסאות שונות, לפיהן המתלוננת דחפה אותו וגם דחפה את הילדה ונשאל מדוע לא אמר את הדברים במשטרה, השיב שאמר את הדברים אך החוקר לא רשם אותם.

בסופו של יום, יש לקבוע כי הנאשם משקר בעדותו ואין לתת בו אמון. כך למשל, הנאשם העיד כי החדר היה מואר מספיק כדי לראות את המתלוננת בזמן שהיא בעטה בו, אך החדר היה חשוך מדי בכדי שיוכל לראות כיצד קיבלה מכה בעין.

הנאשם גם מסר לראשונה בבית המשפט שנגרמו לו סימנים באירוע, אך לא הביא כל תיעוד על כך וגם לא הציג תיעוד שכזה במשטרה. הדברים עלו לראשונה בחקירה הנגדית.

הנאשם תיאר בפרטים כי המתלוננת תקפה אותו באגרופים לצלעות, לרגל ולכתפיים והעיד במפורש כי לא תקפה אותו בפנים, אך במשטרה הנאשם מסר על תקיפה בפנים בלבד. הדבר מלמד כי הנאשם המציא את גרסתו גם במשטרה וגם בבית המשפט וגם בעניין זה הנאשם לא ידע להסביר את הפער באמרתיו. כך גם במשטרה הנאשם אישר את החבלה בעינה של המתלוננת, אך בבית המשפט טען שהוא לא ראה את החבלה ואף הסביר באופן תמוה שהתלתלים של המתלוננת הסתירו את החבלה, כאשר לאורך כל העדות הנאשם הפנה טרונות כלפי התובעת על כך שהיא שואלת אותו שאלות שמפריעות לו.

הנאשם אישר את ההודעה ששלח למתלוננת, אך לראשונה בעדותו בבית המשפט הוסיף וטען שנוסח ההודעה היה בלשון שאלה, אף שהדבר לא נכתב בהודעה.

ניכר מעדות הנאשם ומהדברים שמסר, כי הנאשם מאשים את כולם במצבו, החל מעורכת הדין הקודמת שלו, בית המשפט בהליך הגישור, התובעת במשפט שהלחיצה אותו כשהוא נשאל שאלות. המאשימה מבקשת לדחות מכל וכל את טענת הנאשם לגבי ההתרחשות בהליך הגישור, כשם שמבקשת לקבוע כי גם בהליך ההוכחות

התובעת לא "הלחיצה" אותו.

נטען, כי עצם הודאת הנאשם כי שלח את ההודעה למתלוננת כשפנתה למשטרה מקיימת את יסודות העבירה לפי סעיף 244 בחוק העונשין. הנאשם פעל בכוונה להכשיל את התלונה וביקש מהמתלוננת לבטל אותה, זאת גם אם כוונתו הייתה ל"שלום בית".

תמצית סיכומי הנאשם

7. נטען, כי יש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום. בעניין זה נטען, כי המתלוננת איננה אמינה וכן נטען, כי לאור מחדלי חקירה, פרטי האירוע נותרו סתומים באופן שלא מאפשר לקבוע ממצאים ומחייב את זיכוי הנאשם.

נטען, כי התנהלות החוקרת בכך שלא תיעדה את ההתרחשויות בזמן חקירת המתלוננת במשטרה, מצדיקה את זיכוי הנאשם מעבירת השיבוש, שכן עולה מהדברים שבאותו "שיבוש" נטלו חלק כל בני משפחתה של המתלוננת ולא רק הנאשם, אך הדבר לא נחקר ולכן משיקולי צדק יש לזכות את הנאשם מן העבירה. בעניין זה הודגש, כי ההגנה מסכימה לחלק זה בעדות המתלוננת, שבשיחה עם אמה, זו ניסתה לשכנע אותה שלא להגיש את התלונה. נטען, כי הדבר נעשה לאחר שאמה של המתלוננת דיברה עם הנאשם וקיבלה ממנו גרסה שונה לגבי תוכן האירועים, אך המתלוננת עמדה על הגשת התלונה בעת שאמה מנסה למנוע את הדבר. בסופו של דבר הנאשם עומד לדין על הודעה ששלח למתלוננת, כאשר עולה שעוד קודם לכן אמה כבר שוחחה עם הנאשם, דיברה עם החוקרת בתחנה וביקשה מהמתלוננת שלא להגיש תלונה ולכן אי חקירת הדבר והעמדת הנאשם לדין מהווה אפליה.

בנוסף נטען, כי לא הוכחו יסודות העבירה לפי סעיף 244 בחוק העונשין, שכן הנאשם לא התכוון לשבש את ההליך. הנאשם התכוון לשלום בית, הוא לא רצה להביא לפירוק המשפחה והוא בעצם אומר למתלוננת שהוא רוצה להמשיך לחיות איתה, לכן לא הוכחה הכוונה למנוע הליך שיפוטי או להביא לעיוות דין. הייתה לו רק מטרה לשמר את התא המשפחתי וברגע שהנאשם הבין שיש פנייה למשטרה, כאשר ברקע גם בני משפחתה עשו הכל כדי למנוע את הגשת התלונה בעודה יושבת בחדר החקירות, פעל רק לשם כך. המתלוננת עצמה העידה שהיא חשה מעורערת יותר מהתנהלות אמה מאשר מהשיבוש המיוחס לנאשם.

באשר למחדלים נטען, כי המתלוננת לא נחקרה לגבי המכה הראשונה, באיזה חלק בגוף פגעה בה המכה ועם איזה חלק בגופו של הנאשם הוא פגע בה. המתלוננת העידה גם בבית המשפט שהיא לא זוכרת ובהקשר זה הפנה גם לאמרות המתלוננת במשטרה נ/1 ו-נ/2. בהקשר זה הודגש כי גם אם היו שואלים את המתלוננת בזמן אמת, היא לא הייתה יודעת איפה המכה וזאת מעבר לטענת מחדלי החקירה.

נטען, כי בנ/3 מתועדת תוספת לעדותה של המתלוננת לגבי תקיפות נוספות שהנאשם תקף אותה באותו אירוע. לדעת ההגנה, אין לייחס משקל לתיאור הנוסף בנ/3. נטען, כי אין לקבל את טענת המתלוננת שבזמן חקירתה לא ראתה שהדברים לא צוינו במלואם או שהתביישה. בעניין זה ב"כ הנאשם סבור כי הסבריה החלופיים של המתלוננת צריכים להידחות. נטען, כי מדובר בהסבר לא משכנע. המתלוננת תיארה כי סיפרה לבני משפחתה שידעו במה מדובר, כלומר המתלוננת לשיטתה לא התביישה.

נטען, כי לראשונה בבית המשפט המתלוננת תיארה שהנאשם ניער את הילדה, הודגש כי לא יוחסה לו עבירה בגין כך ויש להתעלם מחלק זה בעדות. העובדה כי הדברים נמסרו לראשונה בבית המשפט ולא מופיעים גם בנ/3 מלמדים על אמינות נמוכה של המתלוננת.

נטען, כי לגבי התקיפה באגרוף לעין, יש סתירות בין תיאורי המתלוננת האם היא שכבה על המיטה או האם ישבה ומדובר בסתירה מהותית.

יש לקבל את עדות הנאשם, כי המתלוננת השתוללה עם הידיים ודחפה את הנאשם והוא רק התגונן. הנאשם ניסה לתפוס למתלוננת את הידיים כדי להפסיק את התקיפה הפיזית שלה כלפיו ויכול להיות שבמהלך זה נגרמה לה הפגיעה בעין. הנאשם עומד על כך שלא הייתה כל מכה יזומה אחרת וגם המתלוננת לא ידעה לתאר באופן מסוים כיצד הותקפה.

דין והכרעה

8. כאמור, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירת האלימות המיוחסת לו בכתב האישום. כמו כן מצאתי, כי הוכחו במקרה זה יסודות העבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין ואולם חרף האמור, אין להרשיע את הנאשם בעבירה זו, וזאת משיקולי צדק שמקורם בהתנהלות בחקירה בנושא זה.

9. בתמצית ייאמר, כי מצאתי את עדות המתלוננת אמינה וכנה הן לגבי ההתרחשויות באירוע והן לגבי הרקע במהלך חיי הנישואין עם הנאשם. מצאתי את עדות הנאשם בלתי מהימנה ובלתי סבירה הן בנוגע להתנהגות באירוע והן בנוגע ליחסו אל המתלוננת במהלך חיי הנישואין.

בנוסף לממצאים שהם תוצאת הניתוח העובדתי וההתרשמות הישירה מהמתלוננת ומהנאשם במהלך המשפט, נתמכת עדות המתלוננת לגבי החבלה שהנאשם גרם לה, במסמכים המתעדים היטב - תמונות ת/2 ודוח הפעולה של השוטר אטיאס ת/1. בכל הנוגע להסבר הנאשם לגבי אופן גרימת החבלה למתלוננת, יש לקבוע שמדובר בהסבר שהוא בלתי מתקבל על הדעת. כן נתמכת העדות בתיעוד בדו"ח הפעולה של השוטר בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת בעת מסירת אמרתה הראשונה, בסמיכות לאחר האירוע.

כעת לפירוט הנימוקים.

10. בבחינת טענות הנאשם לחוסר מהימנות עדות המתלוננת ולסתירות בין אמרותיה השונות, יש לדחות את הטענות. באמרות המתלוננת לא נמצאו סתירות בעניינים הנוגעים לשורש המחלוקת שבין הצדדים. תיאור המתלוננת לגבי רצף האירוע קוהרנטי והגיוני, והוא מתיישב גם עם מרבית עדות הנאשם. אי התאמות מינוריות אינן חורגות מגדר הצפוי והרגיל במסירת עדות לגבי אירוע סוער, ודאי לא במרחק הזמן. יצוין, כי הדברים נכונים בהיבט זה לגבי הנאשם כשם שהם נכונים לגבי המתלוננת.

11. תיאור המתלוננת לגבי האירוע כולל שני מעשי תקיפה. הראשון, לאחר שהעירה לו על התנהגותו עם בתם המשותפת, פעוטה כבת שנתיים אז הנאשם היכה אותה. בתגובה לכך, מסרה המתלוננת כבר בשלב החקירה, כי דחפה את הנאשם ברגליה כדי להדוף אותו. השני, כהמשך ישיר לכך, אז היכה אותה הנאשם במכת אגרוף לעינה. ביחס לחלק השני, הוסיפה המתלוננת על תלונתה במשטרה בשיחה עם התובעת ביום

העדות. הדברים הועלו על הכתב והועברו לעיון ההגנה (נ/3). יובהר, כי המאשימה הבהירה שאינה מבקשת להרשיע את הנאשם במעשי התקיפה הנוספים שאינם מתוארים בכתב האישום, אף שביקשה לקבוע כי אמרת המתלוננת כולה מהימנה וכי הדברים התרחשו כפי עדותה.

12. המתלוננת מתארת את האירוע הקצר בפשטות: היא השכיבה את הפעוטה לישון לידה במיטה, הדבר הפריע לנאשם שרצה לישון וערנות התינוקת הפריעה לו. הנאשם הרים את התינוקת ו"ניער אותה מעצבים" (עמ' 24 ש' 5) וכאשר העירה לו על כך, הוא התעצבן, נתן לה מכה והיא בתגובה דחפה אותו ברגליה כאקט של התגוננות ("לשמור על הבטן שלי") ואז הנאשם תקף אותה שוב בבעיטות ומכות ולבסוף במכת אגרוף לעין. בכל הנוגע לרקע לאירוע, הנאשם מאשר בעדותו את עיקר הדברים והדבר אינו שנוי עוד במחלוקת. המחלוקת נוגעת לשאלה האם בהמשך ישיר לוויכוח הנאשם תקף את המתלוננת, או כטענת הנאשם, המתלוננת היא שתקפה אותו והוא רק התגונן מפניה.

13. בכל הנוגע לתקיפה הראשונה, טענת ההגנה היא כי המתלוננת לא מסרה תלונה "מסוימת" ולא ידעה לומר כיצד הנאשם הכה אותה, באיזה חלק של גופו ועל איזה חלק של גופה. נטען, כי הדבר גם לא נחקר בזמן אמת כהלכה ומדובר במחדל חקירה. המתלוננת העידה כי איננה זוכרת את הפרטים. הנאשם מבקש לזקוף עניין זה לחובתה.

עיון בתיק מלמד, כי המתלוננת לא זכרה את פרטי התקיפה הראשונה כבר בשלב החקירה ולא מדובר במחדל חקירה. לא מצאתי כי הדבר מלמד על חוסר מהימנות התלונה. נהפוך הוא: ניכר כי המתלוננת מדייקת, ואינה משלימה חוסרים או פערים בזכרונה בפרטים. המתלוננת אינה מרצה את חוקריה או את הסניגור במסירת פרטים מעבר לתיאור שאותו היא זוכרת. גם לדברי המתלוננת, מדובר היה בתקיפה קלה שלא הותירה חבלה או כאב. המתלוננת הייתה ממוקדת בשלב זה במכת האגרוף לעינה, שכאבה לה והותירה סימן בולט. מדובר בתגובה ובהתנהגות הגיונית ולא בחסר הגורע ממהימנות התלונה.

14. בעניין זה ראו גם עדות החוקרת מיטל ברגר (בעמ' 20 ואילך). ב"כ הנאשם הפנה לחוקרת ברגר שאלות בנוגע לאופן חקירת המתלוננת ולרמת הדיוקנות של השאלות שהופנו אליה בנוגע לטיב התקיפה - הן בעדותה הפתוחה והן בחקירתה באזהרה. מדובר בשאלות דקדקניות לגבי פרטי פרטים שאינן מעוררות חשש לרשלנות בחקירה בפריט זה. אך בעיקר, החוקרת ברגר נשאלה שאלות שצריך היה להפנות לחוקרת אחרת בתיק, טרי יהושע, שהיא אשר גבתה את ההודעה הראשונה של המתלוננת ושההגנה ויתרה על חקירתה הנגדית.

15. בכל הנוגע לחלקו השני של האירוע, מצאתי את תיאור המתלוננת מהימן והגיוני. בחנתי את הטענות לאי התאמות בשאלת מיקומה של המתלוננת בחדר והתנוחה בה הייתה בכל אחד משלבי האירוע. המתלוננת נשאלה בחקירה הנגדית שאלות דקדקניות לגבי מיקומה המדויק בחדר ותנוחת גופה המדויקת בכל שלב ושלב. זאת, בניסיון למצוא סתירות בתיאור האירוע על ידה באופן שישליך על מהימנות התלונה. אכן, כאשר מדובר באירוע שיריעת המחלוקת לגביו מצומצמת ועיקר הראיות לגביה בגרסאות הצדדים, אין להגנה כלי אפקטיבי יותר מניסיון לפרק ולפרוט את האירוע לפרטי פרטיו על מנת להמחיש את המחזה בבית המשפט, ולאתר נקודות תורפה בתיאור. כאמור, במקרה זה מדובר באירוע שהעדויות לגביו בבית המשפט נמסרה במרחק הזמן. ניתן היה לצפות לאי התאמות לא מהותיות בעניינים שאינם יורדים לשורש העניין. אך בבחינת הדברים, לא מצאתי כי במקרה זה קיימות אי התאמות בשאלות לגביהן נשאלה המתלוננת. המתלוננת

מתארת באופן מפורט את מבנה החדר, את מיקום ה"לול" של הפעוטה ביחס למיטה הזוגית, את מצב התאורה בחדר ותיאורים אלה למעשה לא נסתרו גם על ידי הנאשם בעדותו. המתלוננת תיארה בבירור גם את התנוחה בה הייתה בשלב השני של האירוע (עמ' 28 ש' 6), באופן שאיננו סותר גם את התיאור בחקירה הנגדית (עמ' 34 החל מש' 10; עמ' 39 מש' 11).

16. טעונה עיון ובחינה דקה השאלה מדוע המתלוננת לא תיארה בחקירתה במשטרה את כל מעשי התקיפה שלטענתה הייתה קורבן להם, והשלימה את הדברים רק ביום עדותה בשיחה עם התובעת. ההגנה מבקשת לקבוע, כי מדובר בהסברים סותרים, חלופיים ולא קוהרנטיים. ההגנה מבקשת לאור זאת לקבוע, כי התלונה כולה אינה מהימנה. התרשמות בית המשפט שונה בתכלית. הסברי המתלוננת קוהרנטיים ומתיישרים זה עם זה. המתלוננת חזרה בעדותה על כך, שבניגוד לעבר, החליטה הפעם להתלונן במשטרה ולעמוד על תלונתה לאור ההסלמה בהתנהגות הנאשם ובפרט מכת האגרוף הכואבת שאף הותירה סימן על פניה שאינו ניתן להסתרה. המתלוננת הייתה ממוקדת במכת אגרוף זו ועליה התלוננה. בעת מסירת התלונה המתלוננת לא הסתירה ולא טשטשה את חלקו הראשון של האירוע - הוויכוח בין השניים, הערתה כלפי הנאשם על התנהגותו עם הפעוטה וכן העובדה שדחפה את הנאשם ברגליה. המתלוננת מראש לא הציגה תיאור קורבני בלבד ותיארה תיאור מצמצם שכולל פירוט מינימלי של החלק הבולט והכואב ביותר. הדברים נכונים במיוחד בשים לב למידת סערת הרגשות שהמתלוננת הייתה נתונה בה בעקבות הלחץ הרב שהופעל עליה על ידי בני משפחתה והן על ידי הנאשם שלא להגיש את התלונה, ולבטל אותה. הדברים עלו במפורש ובמפגיע לאורך כל חקירתה הנגדית של המתלוננת (ראו, למשל, בעמ' 44 משורה 15). כאמור, בעניין זה, הנאשם מאשר את המסרון ששלח למתלוננת, מאשר ששוחח עם אימה של המתלוננת וההגנה מאשרת גם את החלק בעדות המתלוננת כי עובר למסירת הודעתה וכן **במהלך** מסירת ההודעה נעשו פניות אל המתלוננת לבטל את התלונה.

17. ניכר היה בעדות המתלוננת, כי לולי אותה מכת אגרוף משמעותית המתלוננת הייתה נמנעת מהגשת התלונה, כפי שנמנעה במהלך כל תקופת הנישואין: תוקפנות פיזית קודמת ממנה סבלה ובעיקר עלבונות, אלימות נפשית או כלכלית שהופעלה כלפיה במהלך חיי הנישואין, לא הותירו סימנים חיצוניים ולא הצריכו מתן הסברים. פגיעות בלתי נראות שכאלה קל להסתיר וגם להדחיק.

18. המתלוננת כינתה בכינוי כללי של "בושה" את התנהלותה הכוללת בכל הקשור ליחסיה עם הנאשם ולחשיפת קורבנותה הנמשכת בפני הסביבה וכן בפני גורמי החקירה. כלל הסברי המתלוננת בתשובותיה לשאלותיה החוזרות ונשנות של ב"כ הנאשם מקורם באותה תחושת בושה ומדובר בגוונים שונים של אותה נטייה להסתרה מצד הקורבן, ולא בסתירות המלמדות על חוסר מהימנות. מן המתלוננת ניתן ללמוד בבירור על רגשות מורכבים וחשש מפני הבאות וכן קושי לעמוד מול לחצי המשפחה והסביבה ולא על רצון להעליל על הנאשם עלילת שווא.

19. ראו בעניין זה: **"הוא הביא לי מכה בעין ואת זה ראו אז זה מה שהיה ואז התקשרתי למשטרה"** (עמ' 25 ש' 12); **"... אמרתי שעדיף שאני אגיד משהו שרואים מאשר לא. אמרתי את מה שראו את הפנס בעין. את השאר הייתה לי מכה ברגל וירוק ואף אחד לא ראה את זה..."** (עמ' 27 ש' 2); **"שקורה משהו עצמתי אי אפשר לספר הכל, הייתי בהלם ובטראומה ויש לי ילדה"** (עמ' 33 ש' 18). כפי שהסבירה גם בחקירתה הנגדית: **"עכשיו עברו חמש שנים והיום אני רואה שהיו דברים שלא**

רשומים שם ואז התביישתי היום אני פחות מתביישת" (עמ' 32 ש' 15).

20. כאמור, המתלוננת תיארה את האירוע שבכתב האישום כחלק ממערכת יחסים נמשכת עם הנאשם. המתלוננת תיארה כי לאחר הנישואין חלה התדרדרות במערכת היחסים. הנאשם הפעיל כלפיה אלימות נפשית, יצר תלות כלכלית שלה בו, לא איפשר לה לעבוד ולא השתתף באחריות ההורית באופן שאיפשר לה לצאת לעבודה. המתלוננת תיארה אלימות מילולית של הנאשם כלפיה ועם הזמן הסלמה והחמרה גם לאלימות פיזית ושימוש באמצעי לחץ ישירים ועקיפים.

21. בנוסף, המתלוננת מתארת כי שיתפה במידה מסוימת את בני משפחתה במתרחש וניסיונות התערבות של המשפחות, דבר שגרם להחמרה בקשר הזוגי. המתלוננת תיארה גם שיחה אליה הגיעו "אנשים מבוגרים" בקהילה כדי להבין את היחסים ולעזור להם להסתדר, אך הדבר לא סייע לאורך זמן. המתלוננת תיארה באומץ ובכאב את חוסר התמיכה המוחלט של משפחתה ברצונה שלה להגן על עצמה, להפסיק את מעגל התוקפנות ולקבל סיוע מגורמי אכיפת החוק. תיארה גם פנייה ראשונית לגורמי הרווחה ואת החשש להמשיך בתהליך, שנבע גם מקשיי הביורוקרטיה. המתלוננת תיארה מנטליות תרבותית שלפיה אסור לדבר על אלימות או לחשוף בעיות מתוך הבית. כיוון שהייתה חסרת תמיכה לחלוטין והייתה חרדה לגורלה ולגורל הפעוטה והעובר שבבטנה, קיבלה את הצעת המשטרה להיות במקום בטוח במקלט לנשים מוכות (ר' למשל בעמ' 25-26; עמ' 29).

22. עדות המתלוננת הותירה רושם מהימן מאוד בחלק זה של דבריה. המתלוננת דיברה מתוך כאב, אך גם מתוך פרספקטיבה של זמן כמי שמתבוננת על הזוגיות הקשה שהייתה נתונה בה מבחוץ, לאחר שהשתחררה ממנה וטיפלה בעצמה. המתלוננת לא העידה כמי שמבקשת לפגוע בנאשם, להחמיר את מצבו או להעליל עליו עלילה. בין המתלוננת לנאשם אין כיום קשר וגם לא מחלוקות משפטיות שההליך הפלילי משמש בהם כלי מיקוח. עדות המתלוננת בבית המשפט מסבירה היטב את התנהגותה במשטרה ויש לקבל את הסבריה כמהימנים וכמשקפים את מצבה באותה עת.

23. ב"כ הנאשם הדגיש בסיכומיו את נושא "טלטול" הילדה. חזרתי ובחנתי את פרוטוקול הדיון וכן את האמרות, ולא מצאתי כי המתלוננת השתמשה בביטוי זה כלפי הנאשם (אך הנאשם עצמו השתמש בו, ראו למשל עמ' 62). המתלוננת תיארה שהנאשם ניער את התינוקות או הרים אותה כך שהעירה לו על התנהגותו, אך לא כפי שנטען. המתלוננת לא התכוונה לייחס לנאשם מעשה אלימות כלפי הפעוטה וודאי שלא מעשה עבירה. הדברים נמסרו כדי להסביר את הרקע לוויכוח שהוביל לתקיפה וכן כדי להסביר את מורת הרוח של המתלוננת מהתנהגותו הכוללת של הנאשם. נטען, כי מדובר בתיאור ראשוני במשפט שלא נמסר במשטרה. בחינת ההודעה מלמדת אחרת: ראו בדו"ח העימות ת/4 עמ' 2 מש' 8: **"... והילדה הייתה ערה והיא הפריעה לבעלי והוא הרים אותה ואז אמרתי לו למה הוא מחזיק אותה ככה והוא יכול לדבר איתה אז הוא התעצבן מהתגובה שלי..."**; ראו גם באמרת המתלוננת במשטרה נ/1 עמ' 1 מול ש' 6: **"... היא המשיכה להיות ערה ולהפריע ואז הוא הרים אותה כדי לקחת אותה למיטה אני התעצבנתי מזה שהוא הרים אותה ככה וכעסתי עליו אמרתי לו למה אתה מרים אותה ככה..."**. ראו גם בעמ' 35 לפרוטוקול מש' 29 ואילך, שם המתלוננת מבהירה כי הנאשם לא סתם הרים את הילדה מתוך הלול אלא הוא ניער אותה ואף מבהירה שכך הדגימה גם במשטרה. ראו גם בעמ' 27 מש' 25: **"אני לא אמרתי טלטל אל תכניס לי מילים לפה... אני אמרתי שהוא הרים אותה ועשה ככה. אל תזלזל בדברים**

שאני אומרת".

24. כאמור, אין אינדיקציה ולמעשה גם אין טענה של ממש למניע מצדה של המתלוננת להפליל את הנאשם ולהעליל עליו עלילת שווא. ודאי שלא כיום, כאשר המתלוננת והנאשם כבר גרושים (מאז שנת 2018) ומקיימים ביניהם קשר טלפוני בלבד בקשר להסדרי הראיה של הילדים. אך גם "בזמן אמת" לא קיים מניע שכזה וגם הנאשם לשיטתו, כפי שיפורט גם בהמשך, לא יכול להסביר מדוע המתלוננת בחרה להגיש נגדו תלונה במשטרה, לטפול עליו חבלה בעין שהיא גרמה לעצמה לדבריו, ולא זו בלבד אלא גם לעזוב את הבית בהיריון מתקדם ועם תינוקת למעון לנשים מוכות.

25. הדברים מקבלים ביטוי עז גם לאור עדות הנאשם שהציג את חיי הנישואין שלו עם המתלוננת כמערכת יחסים רגילה, לחלופין אידיאלית עבור המתלוננת. הנאשם הדגיש בעדותו שלא החסיר דבר מהמתלוננת או מהילדה אף שהיה המפרנס העיקרי, הדגיש כי כל דבר שהיא רצתה **"והייתי משלם לה ומביא לה כסף"** (עמ' 61 ש' 10); **"היה לה כיף בבית הייתי נותן לה כסף והיא הייתה בבית"** (עמ' 70 ש' 10).

26. כאשר נתבקש להגיב לעדות המתלוננת בבית המשפט, הנאשם השיב שהוא הבין כבר באותו ערב שהמתלוננת "מחפשת אותו", **"והיא גם הייתה אומרת לי כל הזמן שהיא תכבס אותי רק איומים כל הזמן אתה תראה מה זה אתה תשלם על זה נגיד חודש אחד לא קניתי לה בגדים כמו שהיא רצתה בסכום שהיא רצתה אז היו איומים שאתה תשלם על זה"**; וראו גם בעמ' 69: **"היא זו שהתחילה למשוך אותי ורוצה את היחס והיא מנסה למשוך אותי ואני יודע שהיא מנסה להביא אותי למקומות כאלה אבל זה לא יצליח. כל השיחוק הזה על המכה האחת שהיא קיבלה זה לא עליי כל מה שאני עושה כדי לא להסתבך זה מה שהיא רוצה להרוס לי את החיים זה לא ילך"**. לשאלת התובעת למה הוא חושב שהמתלוננת רוצה להרוס לו את החיים, השיב: **"כי זה מה שהיא רוצה כי לא היה חסר לה שום דבר הכל הבאתי שום דבר לא היה חסר לה"**. לדברי הנאשם הוא היה רגיל לאיומים, היה רגיל לעבוד קשה, לפרנס ולתמוך.

27. מדובר בעמדה קורבנית ומשליכה מצד הנאשם, והיא גם חסרת כל היגיון פנימי. לשיטת הנאשם המתלוננת לא רצתה לעבוד (אף שהוא עודד אותה לכך), נהנתה משהייה בבית כשהוא מספק את כל צרכיה ומותרות בעבודה קשה. הנאשם מתאר את חיי המתלוננת עמו כחיים טובים ומהנים. אין כל היגיון מדוע המתלוננת תשליך את כל הטוב והשפע שהנאשם הרעיף עליה, לטובת בדידות וחוסר כל במעון לנשים מוכות. יתרה מכך, לא ניתן לחלץ היגיון פנימי או קוהרנטיות לטענת הנאשם, כי בד בבד עם חייה הטובים והשופעים של המתלוננת בחיי הנישואין איימה עליו כל העת שתפגע בו, תסבך אותו ורצונה להרוס לו את החיים.

28. הנאשם נתבקש להסביר בחקירה הנגדית את ההיגיון בגרסתו ולא עלה בידו לעשות כן. הנאשם חזר על דבריו, אישר את הצעת התובעת שהמתלוננת לא אהבה לעבוד והייתה עצלנית, ופטר במשפט **"אולי היא לא אוהבת אותי"**. לשאלת התובעת מדוע המתלוננת הייתה צריכה לגרום לעצמה חבלה כזו בעין רק כדי להעליל עליו עלילה, השיב: **"זה מה שאני מבין עכשיו זה מה שקורה אני משלם מזונות לוקח את הילדות ובכל זאת כל פעם היא מזמינה אותי לבית משפט כל פעם היא מחפשת אני לא יודע מה היא רוצה ממני ברוך השם יש לי שני ילדים תני לי לעבוד להתפרנס בכבוד והיא מונעת וקוטעת לי את הדבר הזה"** (עמ' 81). הנאשם האשים את המתלוננת בכך שהוא נמצא בבית המשפט ולשאלת התובעת כי המשפט מתנהל כיוון שחזר בו מהודאתו, השיב: **"נכון כי השופט הלחיץ אותי והסנגורית וגם**

עכשיו את מלחיצה אותי". גם בכך הדגים הנאשם את עמדתו הקורבנית ואת נטייתו להשליך אחריות על המתרחש על הסביבה ולא בוחל לעלות טענות גם כלפי באת כוחו הקודמת, מותב אחר של בית המשפט ונציגת המאשימה. ויובהר, לאורך כל הדיון שהתקיים בפניי, לא היה שמץ של רמז להתנהלות לא הולמת, מלחיצה או לא מכבדת מצדה של התובעת. אין לבית המשפט גם לא צל של ספק, כי לא הופעלו כלפי הנאשם אמצעים פסולים או בלתי ראויים גם על ידי באת כוחו הקודמת, או מותב בית המשפט בגישור.

29. בבחינת תיאור האירוע עצמו, למעשה הנאשם מתאר באופן דומה את הרקע לאירוע בכל הקשור למחלוקת לגבי מקום השינה של הפעוטה וכן תיאר באופן דומה את מבנה החדר ואת רמת התאורה בחדר (ראו עמ' 61 ואילך). הנאשם תיאר את הוויכוח בינו ובין המתלוננת ואז לדבריו: **"היא התחילה כל מיני התחצפות"**. הנאשם מסביר את ה"התחצפות": **"... אל תיקח אותה ככה אל תעשה לה ככה"**. כלומר, הנאשם מאשר גם חלק זה בעדות המתלוננת כי היא העירה לו על התנהגותו עם הפעוטה. לדעת הנאשם, הערות אלה הן **"התחצפות"** ו"ניסיון לריב איתי" וכן תיאר **"היא דורסת אותי ומנסה לקחת בכוח את הילדה"** (עמ' 62). הנאשם למעשה מאשר את עדות המתלוננת בדבר האופן שבו הנאשם קיבל את הערותיה וכן הדגים בעדותו את עדותה הכללית של המתלוננת לגבי יחסו של הנאשם אליה, בעצם העובדה שהנאשם ראה כ"התחצפות" את עצם ההערה מצדה. הנאשם חזר על הדברים מספר פעמים בעדותו. ראו גם בחקירתו הנגדית כאשר נשאל למה הכוונה ב"התחצפות": **"גם אני בעלה. יש טון ויש להתחצף מה אכפת לי ממך וככה זה לא להתחצף אני דיברתי אליה יפה אמרתי לה יפה בבקשה תרימי את הילדה רציתי לישון אני מביא לך פרנסה הביתה"** (עמ' 69 ש' 1).

30. בקשר לאמרת הנאשם שהמתלוננת ניסתה לקחת ממנו בכח את הילדה, בהמשך עדותו הנאשם הכחיש שאמר את הדברים ואף האשים את התובעת בכך שהיא מטעה אותו במכוון. ראו התייחסותו ההפכפכה של הנאשם בפריט זה החל מעמ' 71, לרבות טענתו כלפי התובעת: **"למה את מערבבת? את כל הזמן מערבבת?"** (עמ' 72 ש' 14).

31. לדברי הנאשם, המתלוננת היא זו שיצרה איתו מגע ראשון בכך שמשכה אותו בחולצה והרימה עליו ידיים, והוא בתגובה אמר לה **"מה את רוצה שאני ארים עלייך ידיים בחזרה? את מושכת אותי? אני מרגיש שהיא מנסה היא מתחילה להרביץ וגם אני תופס לה את הידיים ושנינו עם הידיים ככה (מדגים נפנופי ידיים) גם היא נתנה לי אגרופים עם הרגליים בזמן שהיא בישיבה כזו על המיטה פתאום אני שומע שהיא צועקת איי איי איי"** (עמ' 62 מש' 23).

הנאשם טען שלא ראה שום סימן, אבל המתלוננת אמרה לו שהוא נתן לה מכה בעין והרביץ לה והוא השיב **"אני לא הרבצתי לך חמודה"**. הנאשם אישר שלאחר כמה דקות ראה סימן בעין והציע שהמתלוננת גרמה לחבלה בעצמה. ייאמר כבר כעת, כי הטענה בלתי מתקבלת על הדעת והיא נדחית מכל וכל. החבלה אשר נראית בבירור [ת/2] ומתועדת היטב בדוח הפעולה של השוטר [ת/1], איננה חבלה שיכולה להיגרם ממגע עצמי מקרי של נפנופי ידיים ילדותיים מגוחכים כפי שהדגים הנאשם בעדותו, ויש לדחות את הטענה מכל וכל. מדובר בהסבר מופרך שנמסר בצוק העיתים לאחר שהנאשם במסגרת גרסתו הקורבנית צריך היה להסביר את אותה חבלה ברורה ונראית לעין. ראו גם עמ' 65 ש' 1, שם מסביר שהחבלה נגרמה מכך שהמתלוננת **"התפרעה עם הידיים שלה"** תוך כדי שהוא מדגים נפנופי ידיים באוויר ו"עושה לי ותופסת בחולצה שלי ואני צריך להגן על עצמי אין לי ברירה". וראו גם בעמ' 75, כאשר התובעת מבקשת מהנאשם להסביר כיצד ניתן לעשות חבלה

כזאת לעצמך, הנאשם מדגים שוב נפנופי ידיים מגוחכים ממש בצידי הפנים. דומה שגם הנאשם עצמו הבין עד כמה מופרך תיאורו והוסיף הסבר נוסף (וכבוש): **"והיא יש לה עור רגיש כל מכה קטנה כל עקיצת יתוש רואים עליה"** (עמ' 75 ש' 10).

32. במסגרת החקירה הנגדית, הנאשם התבקש לתאר הבדלים בין עדותו בבית המשפט ובמשטרה והתקשה לעשות כן (למשל, בעמ' 73). אציין כי בדומה לדברים שנאמרו לעיל בנוגע למתלוננת, או התאמות קלות, בעניינים שאינם מהותיים, אינם פוגמים כשלעצמם במהימנות העדים במרחק הזמן ובפרט כשמדובר בעדות על אירוע סוער. בעניין זה תיאור הכללי של הנאשם את האירוע בהודעתו ת/3 דומה באופן סביר לזה שבבית המשפט.

33. אך לא כך לגבי עניינים מהותיים, כגון, התכחשותו בחקירה הנגדית לטענה שהמתלוננת משכה ממנו את הפעוטה בכח, שנטענה במפורש הן בחקירה והן בבית המשפט; הטענה שלא הבחין בחבלה בעין אלא בהמשך, לעומת דבריו בחקירה עמ' 2 שורה 19, דבריו הברורים בחקירה שהמתלוננת התקשרה למשטרה והוא ניסה להניא אותה מכך תוך כדי ביצוע שיחת הטלפון עובר לעזיבתו את הדירה (עמ' 3 משורה 21), לעומת עדותו המטשטשת מאד בעניין זה בבית המשפט.

34. **אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בתקיפת המתלוננת כמתואר בכתב האישום ועל יסוד עדות המתלוננת, ולאחר שדחיתי את עדות הנאשם בעניין זה.**

35. בנוגע לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, כאמור, הנאשם מאשר את תוכן המסרון ששלח למתלוננת, כמצוטט גם בהודעתו במשטרה, וכהמשך ישיר לניסיון להניא אותה מכך שהחל עוד בבית, כמתואר על ידי הנאשם בעצמו בחקירתו. גרסת הנאשם, כי מטרתו הייתה להביא ל"שלום בית" אינה מעלה או מורידה מהתקיימות היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. ברור כי הגשת תלונה במשטרה אינה מתיישבת ישירות עם "שלום בית". ברור, איפוא, כי גם לשיטת הנאשם כי רצה "לשמור על התא המשפחתי" כטענת ההגנה התכוון לשם כך למנוע את ההליך המשפטי. במקרה שבפניי, כאמור, "שלום הבית" שהנאשם כיוון אליו הוא המשך התוקפנות והאלימות שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת וציפייתו כי תמשיך לחיות במציאות זו ללא תלונות.

36. אלא שחרף האמור לעיל, אין להרשיע את הנאשם בעבירה זו, וזאת משיקולי צדק שמקורם בהתנהלות החקירתית בעניין זה. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבל את עדות המתלוננת בבית המשפט בדבר מודעותה וחשיפתה של החוקרת ללחצים שהופעלו על המתלוננת מצד בני משפחה נוספים, לרבות אמה של המתלוננת, עובר להגשת התלונה ובעת שישבה מול החוקרת ומסרה את התלונה. בעניין זה המתלוננת העידה, כי החוקרת אף שוחחה בעצמה עם אמה של המתלוננת ושלחה לה תיעוד של החבלה. אין זכר בתיק החקירה לעניינים אלה שכאמור, מוסכם על הצדדים שאכן התרחשו. אכן, היעדר התיעוד ובפרט, היעדר המענה החקירתי ההולם, למכבש הלחצים שהופעל על המתלוננת בעת שהיא מצויה בתחנת משטרה, פוגע בעיקר בנפגעת העבירה. במקרה זה גם ההימנעות מחקירת בני משפחת המתלוננת ואמה בפרט הביאה לכך שלא נפרסה בפני הרשות החוקרת, וכעת גם בפני בית המשפט, מלוא היריעה.

אך לא בכך מסתיימים הדברים. מקום בו בד בבד עם המחדל בחקירת מסכת הלחצים והשיבוש כולה מועמד הנאשם לבדו לדין בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, אינה מתיישבת עם תחושת הצדק ועם עיקרון השוויון. הדברים נכונים ביתר שאת מקום בו על פי עדות הנאשם, וכן עדות המתלוננת, במקביל למעשה המיוחס לנאשם

הוא עצמו היה בקשר עם אמה של המתלוננת, והוא זה שדיווח לה על הגשת התלונה.

יובהר, במצב הדברים הקיים אין בהכרעת הדין טרזניה כלפי המאשימה על עצם ההעמדה לדין. זאת, בפרט, מקום בו נקבע כי יסודות העבירה הוכחו. בפני המאשימה לא עמדו עובדות אלה עובר לקבלת ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום ותחילת המשפט ועד לעדות המתלוננת בבית המשפט.

סוף דבר

37. נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית של בת זוג, ומזכה את הנאשם מעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ב, 08 דצמבר 2021, במעמד הצדדים